

Erään eläkeläisen elämää

Ette varmaan osaa kuvitella, miten työstä on keksiä aiheita näihin palstakirjoituksiin. Ulkona tulee vuorotellen rântää ja lunta (kirjoitan tätä halloweenviikonloppuna) ja talven tulo ketuttaa aivan jumalattomasti. Koska palaute näihin riipustuksiin on yleensä olematonta, aihe on vain kai-vettava mistä tahansa. Siksi saatte kuulla ylistyksen eläkkeellä olon hyvistä puolista, halusitte tai ette.

Olen ollut eläkkeellä nyt aika tarkkaan kaksi ja puoli vuotta enkä todellakaan ole kaivannut töihin. Pomo aikanaan yritti taivutella jatkamaan yli Kevan laskeman ajan enkä häntä voi siitä syyttää; nykyään minun hommassani on kaksi henkilöä. Mutta koska Apotin tulo uhkasi, pidin pääni enkä ole katunut.

Nykyään heräilen aamuun omia aikojani, herätyskellot ovat vain pakollisia aamulähtöjä varten. Entisaikaan herätys oli 5.30, nykyään välillä 10.30—11.30. Hesarin voi lukea rauhassa aamukahvin kanssa, joskus siihen saattaa mennä parikin tuntia. Sen jälkeen vilkaistaan nettilehtien otsikot.

Jos posti kopsauttaa Kolmiokirjalta töitä, niiden seurassa vierähtääkin useampi tunti. Samalla katsotaan päivän saippua La Promesa (pystyn tekemään kahtakin asiaa samaan aikaan) ja jossain välissä tehdään kevyt kenttälounas. Ellei Oulun postia tule, ratkotaan joko Pelikaania, Sanaseppoa,

lisakkia tai jotain helpomman sortin ristikolehteä, niitä nimittäin riittää seuraavan vuosikymmenen tarpeiksi.

Jos ristikkokäsi on uupunut ja nivelrikko vaivaa (vanhuus ei tule yksin, nääs!), voi aina ottaa kirjan kouraan ja hypätä dekkareiden maailmaan. Kirjameseilta tarttui mukaan kymmenkunta kirjaa ja tiedän saavani joululahjaksikin muutaman. Kirjoja on itse asiassa paljon, paljon enemmän kuin ratkomattomia ristikoi, joten välttämättä ei tarvitse kotoa lähteä pitkiin aikoihin.

Mutta ihan täysi erakko en vielä ole (jos tulee samanlainen talvi kuin viime vuonna, kohta olen). Kerran viikossa vaihdan yöpaidan Sanaseppopaitaan ja hurautan junalla Pasilaan pelaamaan kavereiden kanssa pubivisaa. Mukavan (ja tietävän!) porukan kanssa pari tuntia hurahtaa kummasti ja paluumatkalla junassa vielä keskustellaan yhden pelikaverin kanssa ilta läpi.

Paikalliskerhon kokous on vain kerran kuussa ja silloin vietetään vähän isomman porukan kanssa rattoisa iltapuhde Helsingin keskustassa.

Eläkeläisen ilta kuluu telkkarin, ristikoiden ja kirjojen parissa rattoisasti puoleen yön asti ja sitten onkin aika ruveta päähkäilemään Sanalouhusta. Välillä se ratkeaa nopeasti, välillä taas tuskastuttavan hitaasti mutta mukavaa se on, kävi kummin tahansa. Louhoksen jälkeen onkin sitten aika kömpiä yöpuulle, siinä yhden maissa. Ja niin on eläkeläisen päivä saatu pulkkaan.

Jos haluatte mielenkiintoisempia juttuja, laittakaa palautetta!

Riitta Rustari

riitta.rustari@ristikkoakatemia.fi

Lähetäkää ristikkoaiheisia kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi